

2) Anden Behandling af:

Forflag til Lov, hvorved Indfødsret meddeles forskjellige Udlændinge.

Mødet hævdes Kl. 4,30.

Trettende Møde.

Mandagen den 16de December Kl. 1¹/₂.

Protokollen for forrige Møde blev oplæst og vedtagen.

Formanden: Fra Landstingsmanden for 12te Kreds (Müller) har jeg modtaget et Brev, hvorefter han af Helbredshensyn ikke vil kunne begive sig paa Reisen hertil, i alt Fald ikke forend i det nye Aar. Jeg har, som ærede Medlemmer ville have bemærket, ladet de to første Lovforslag, der ere indbragte her i Thinget af Justitsministeren, henligge, fordi jeg, som naturligt var, ønskede, at Landstingsmanden for Færøerne skulde være tilstede ved disse Sagers Behandling; men da det efter den Underretning, jeg nu har modtaget fra den nævnte Landstingsmand, er ganske usikkert, hvornår han vil kunne komme her tilstede, vil jeg ikke længere kunne lade de paagjældende Lovforslag henligge, men vil lade dem komme til Forhandling en af de nærmeste Dage.

Den første Sag paa Dagsordenen er:

Fortsættelse af første Behandling af: Forflag til Lov om det offentlige Fattigvæsen.

Forhandlingen er herved gjenåbnet; jeg skal give den 1ste Landstingsmand for 9de Kreds Ordet.

Masmussen: Jeg skal søge at samle mine Udtalelser i 3 Synspunkter, som jeg vil betegne som Hovedpunkterne, og jeg vil da i Spidsen for dem stille Forsørgelsesmaaden, thi den er efter min Mening Hovedpunktet i hele Loven. Komme vi først til et sikkert Resultat om, hvorledes de Fattige skulle forørges, saa ville vi ogsaa faae et mere sikkert Tilknytningsspunkt at gaa ud fra, naar vi komme til at tage under Overveielse, paa hvilken Maade Fattigbyrdens Formindskelse og tilligedens Udjevning skal gaa for sig. Det er naturligvis meget vanskeligt at betegne en bestemt Maade, hvorpaa de Fattige bør forørges, thi dette vil afhænge af de stedlige Omstændigheder, og Spørgs-

maalet vil ogsaa blive besvaret i Overensstemmelse med det Synspunkt, hvorpaa Enhver især maa stille sig efter sin Erfaring og efter de Resultater, som Lovets Erfaring har bragt ham, og Synspunktet vil jo vistnok atter blive forskjelligt, eftersom der tages Hensyn til Kjøbenhavn, Kjøbstæderne eller Landkommunerne. Jeg vil tillade mig først at sige et Par Ord om Forsørgelseskommunens Stilling. Jeg er enig med den ærede 1ste Landstingsmand for Kjøbenhavn (Madvig) i, at det er meget nødvendigt at betegne, hvorledes denne egentlig skal være, og jeg finder dobbelt Opfordring til at optage Spørgsmaalet, da jeg af Erfaring veed, at Opfattelserne i denne Henseende ere meget forskjellige; navnlig med Hensyn til den Myndighed, som vedkommende Styrelse bør have. Jeg maa da helde meget til den Mening, at, dersom Forsørgelseskommunen bliver stillet, som den for nærværende Tid er med Hensyn til Udgiftsiden, saaledes at enhver lille Kommune indenfor sine egne Grændser skal udrede Fattigbyrden, saa maa jeg holde meget stærkt paa, at dennes egen Styrelse bliver den raadende. Jeg tror ikke, det gaar an, at vi forlade det Grundprincip og indføre Fællesskab i Styrelsen, hvor der ikke er Fællesskab i Udgiften. — Der er dernæst et andet Punkt, jeg vil tillade mig at gjøre opmærksom paa, og det er, at forsaavidt det bliver ved det Bestaaende, at hver Kommune bliver sin egen Kreds og faar sin egen Styrelse, dette da maa blive opfattet saaledes, at Amtsrådet netop i dette Punkt, som er et af dem, med Hensyn til hvilke Sognekommunen for en Del staar under Amtskommunens Tilsyn, har en særlig Forpligtelse til at hævde den Ret og Myndighed, som Kommunalloven har givet det; thi ellers bliver det fuldstændig rigtigt, hvad den ærede Landstingsmand for 1ste Kreds (Madvig) udtalte, at paa Grund af Kommunernes Idenhed vil Opfyldelsen af de Pligter, der paaahvile dem, neppe komme til at stemme med den humane Behandling, som vi Alle ønske maa blive de Fattige til Del. — Spørgsmaalet bliver nu, naar vi tale om Forsørgelsesmaaden, hvorledes de Fattige skulle forørges. Her skal jeg først tillade mig at opkaste det Spørgsmaal for de ærede Medlemmer, om det just er rigtigt ubetinget at forkaste den gamle Forsørgelsesmaade. Jeg tror, at Forholdene kunne være saaledes, at denne har ikke faa Fortrin, men det maa naturligvis ogsaa opfattes efter de forskjellige Synspunkter, som maaatte gjøre sig gjældende paa de forskjellige Steder. Jeg kan imidlertid ikke negte, at saa vidt min Erfaring strækker, ere Forholdene, hvad Landkommunerne angaar, nogenlunde stabile, hvormed jeg mener, at en stor Mængde fødes i Kommunen og opdrages der og opholde sig der deres hele Levetid, og hvor det er Tilfældet, tror jeg, at den gamle Forsørgelsesmaade er, om ikke aldeles berettiget, saa dog heller ikke forfæstelig. Jeg skal udføre dette lidt videre. Naar vi gaa ud fra, at den aller-